

3. Indholdet af direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere

Storbritannien deltager i vedtagelsen og anvendelsen af direktivet, jf. nærmere herom i afsnit 4. Når der i det følgende henvises til Schengenlandene, indebærer dette derfor også en henvisning til Storbritannien, selvom Storbritannien ikke fuldt ud er tilsluttet Schengenkonventionen.

Direktivet har til formål at muliggøre anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om udsendelse, som er truffet af en kompetent administrativ myndighed i et Schengenland (ophavsstaten), vedrørende en tredjelandstatsborger, der befinder sig på et andet Schengenlands område (fuldbyrdsstaten). Herved skal det sikres, at personer, der er omfattet af en afgørelse om udsendelse truffet af et Schengenland, ikke skal sendes fra et Schengenland til et andet med henblik på udsendelse. I stedet kan fuldbyrdsstaten udsende de pågældende direkte fra Schengenområdet.

Direktivets bestemmelser gælder med forbehold for Schengenlandenes forpligtelser i medfør af Schengenkonventionens artikel 23 og anvendelsen af Schengenkonventionens artikel 96.

Efter Schengenkonventionens artikel 23, stk. 1, skal en udlænding, der ikke længere opfylder de betingelser for kortvarigt ophold, der gælder på et af Schengenlandenes område, i princippet straks forlade Schengenlandenes område. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, udsendes den pågældende fra det Schengenland, hvor den pågældende er pågrebet, til sit hjemland eller til enhver anden stat, hvor den pågældende kan indrejse, jf. Schengenkonventionens artikel 23, stk. 3 og 4.

Artikel 96 i Schengenkonventionen vedrører indberetning af uønskede udlændinge til Schengeninformationssystemet.

Direktivets regler om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere er ikke obligatoriske i den forstand, at en fuldbyrdsstat er forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af en ophavsstat. Det vil således i de konkrete tilfælde være op til det enkelte Schengenland at beslutte, hvorvidt der skal træffes en beslutning i henhold til direktivets bestemmelser.

Det fremgår af direktivets artikel 1, stk. 2, at gennemførelsen af en ophavsstats afgørelse om udsendelse af en tredjelandstatsborger skal ske i henhold til fuldbyrdsstatens lovgivning.

Ved tredjelandstatsborger forstås enhver person, der ikke er statsborger i et Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, jf.

direktivets artikel 2, litra a. Direktivet gælder dog ikke familiemedlemmer til EU-statsborgere, der har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. artikel 1, stk. 3.

Direktivet vedrører alene administrative afgørelser om udsendelse, jf. artikel 2, litra b. Beslutninger om udsendelse truffet af en domstol er således ikke omfattet af direktivet.

Efter direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, er fuldbyrdelse af et andet Schengenlands afgørelse om udsendelse betinget af, at tredjelandstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse, der er baseret på en alvorlig og konkret trussel mod den offentlige orden og nationale sikkerhed, og som er truffet, når tredjelandstatsborgeren af ophavsstaten er dømt for en lovovertrædelse, som straffes med mindst et års frihedsstraf, eller når der foreligger alvorlige grunde til at antage, at tredjelandstatsborgeren har begået alvorlige strafbare handlinger, eller der foreligger reelle indici for, at han påtænker at begå sådanne handlinger på en medlemsstats område.

Hvis den pågældende udlænding har opholdstilladelse i et andet Schengenland end ophavsstaten, følger det af direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, 2. led, at fuldbyrdsstaten i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, skal konsultere ophavsstaten og det Schengenland, hvor den pågældende har opholdstilladelse. I sådanne tilfælde er der mulighed for at inddrage en opholdstilladelse, for så vidt der er hjemmel hertil i den nationale lovgivning i det land, der har udstedt opholdstilladelsen.

Der kan endvidere ske udsendelse i medfør af direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, hvis tredjelandstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse på grund af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse eller ophold.

Direktivet vedrører kun endelige administrative afgørelser om udsendelse. Ophavsstatens afgørelse om udsendelse må således hverken være blevet udsat eller suspenderet, jf. direktivets artikel 3, stk. 1, sidste led.

Afgørelser om udsendelse gennemføres under hensyn til beskyttelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, jf. direktivets artikel 3, stk. 2.

Det følger endvidere af direktivets præambel, at afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere skal træffes i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, som er garanteret ved Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, navnlig artikel 3 og 8, og flygtningekonventionen, og som følger af de forfatningsmæssige principper, som medlemsstaterne har til fælles.